

ת"פ 37680/07/19 - מדינת ישראל נגד יניב מאור, תומר פילס

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 37680-07-19 מדינת ישראל נ' מאור(עציר)
ואח'

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שאול ציון

המאשימה

נגד

1. יניב מאור (עציר)
2. תומר פילס (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד אפרת צרפתי

הנאשמים

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות בתיק, הגיעו הצדדים להסדר דיוני במסגרתו הוגש נגד הנאשמים כתב אישום מתוקן והנאשמים הודו בעובדותיו, שאלה הן עיקריהן:

מ.ש. הינו אזרח אריתראי והבעלים של מספרה באילת (להלן: "המספרה"). ביום 26.06.19 בסמוך לשעה 20:00 הנאשם 1 נסע עם שלושה אחרים ברכב השייך לאחיו. כשחלפו על פני המספרה, הנאשם 1 ירד מהרכב כשלרגליו כפכפים, נכנס אל המספרה והחל לשוחח עם מ.ש. . לפתע, מסיבה שאינה ידועה, הנאשם 1 התעצבן על מ.ש., יצא בזעם מהמספרה, ניגש לרכב, נעל נעלי ספורט ושב למספרה יחד עם אחד מיושבי הרכב. הנאשם 1 הגיע אל פתח המספרה, איים על מ.ש. וביקש ממנו שיצא מהמספרה. בשלב זה האחר הסב את תשומת ליבו של הנאשם 1 למצלמת האבטחה שהותקנה במקום. אחר כך הנאשם 1 ניגש אל א.ע. וע.ר. אשר ישבו בספסל סמוך למספרה, ואמר לא.ע. להגיד למ.ש. לצאת מהמספרה. א.ע. לא שיתף פעולה עם הנאשם 1 ולאחר מספר דקות, הנאשם 2 הגיע לאזור המספרה והוא והנאשם 1 הלכו לעבר המספרה כשהנאשם 1 אוחז בידו בקבוק. הנאשם 1 ניגש אל ע.ר. בצורה מאיימת ולאחר מכן שני הנאשמים ניגשו ביחד אל א.ע. והיכו אותו באגרופים בראשו. א.ע. קם מכסאו והחל לרדוף אחרי הנאשמים והם ברחו מהמקום.

כתוצאה מתקיפת הנאשמים את א.ע. הוא חש כאבים ופנה לקבלת טיפול רפואי.

בעקבות האירוע המתואר, החליט הנאשם 1 להצית את המספרה. עוד באותו לילה הוא הגיע עם אחרים לתחנת דלק - כשהוא נוהג ברכב למרות שהוא בלתי מורשה לנהיגה ומעולם לא הוסמך לנהיגה - מילא בנזין בבקבוק ונסע למספרה כשלידיו כפפות והוא עוטה כובע מצחייה וקפוצ'ון על ראשו. הנאשם 1 והאחרים החנו את הרכב בקרבת המספרה, והנאשם 1 הלך, יחד עם אחר, לעבר המספרה, הנאשם 1 ניגש לחלון המספרה, שפך את הבנזין והצית אש. חלון המספרה התלקח והחל לבעור, והנאשם 1 והאחר נמלטו, נכנסו לרכב ונסעו מהמקום במהירות.

כתוצאה מההצתה, דלקה אש בחזית המספרה ונשברו זכוכיות המספרה. כוחות כיבוי אש שהוזעקו למקום כיבוי את השריפה.

2. על סמך הודאת הנאשמים בעובדות, כאמור, שני הנאשמים הורשעו בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 379 ו-382(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), והנאשם 1 הורשע גם בעבירות של הצתה, לפי סעיף 448 (א) רישא בחוק; נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה, התשכ"א-1961; ונהיגת רכב ללא פוליסת ביטוח תקפה, לפי סעיף 2(א+ב) בפקודת ביטוח רכב מנועי, התש"ל-1970.

טענות הצדדים

1. ב"כ המאשימה טען כי כלל מעשי העבירה של הנאשם 1 נעשו במסגרת אירוע אחד ויש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכולם. הוא עמד על הערכים המוגנים בעבירות התקיפה וההצתה ועל מידת הפגיעה בהם; על מדיניות הענישה בעבירות התקיפה וההצתה; ועל נסיבות ביצוע העבירות; וביקש לקבוע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם 1 נע בין 3.5 ל-6 שנות מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים, ומתחם העונש ההולם למעשה הנאשם 2 נע בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. אשר לעונש הראוי לנאשם 1, ציין כי הנאשם 1 הודה, נטל אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי, אך מנגד ציין כי לנאשם 1 הרשעות קודמות בעבירות של איומים, היזק בזדון ותקיפה סתם, ואת העבירות בתיק זה הוא ביצע כחצי שנה לאחר ששוחרר ממאסר, כשמאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו. הפנה לדברי הנאשם 1 בת"פ 15203-06-18 בו הוטל עליו המאסר על תנאי, בהם הביע חרטה על מעשיו וביקש לשנות את דרכיו. טען כי יש לשקול בעניינו של הנאשם 1 שיקולי הרתעת היחיד והרבים וביקש להטיל על הנאשם 1 מאסר בפועל ברף הבינוני-גבוה של המתחם המוצע, הפעלת המאסר המותנה בן 6 החודשים שהוטל עליו בת"פ 15203-06-18 (שלום באר שבע), במצטבר, מאסר על תנאי מרתיע, פסילה, קנס ופיצוי למתלונן 1 ולבעל המספרה.

אשר לנאשם 2, ציין כי הוא הודה במיוחס לו, נטל אחריות על מעשיו וחסך בזמן שיפוטי, אך מנגד עברו הפלילי מכביד, וכולל 12 הרשעות בעבירות רבות ומגוונות, וביניהן, סחר בסמים, שוד, שיבוש מהלכי

משפט, אלימות, רכוש, הפרעה לשוטר, הפרת הוראה חוקית ועוד. ואת העבירה בתיק זה ביצע כשלושה חודשים לאחר ששוחרר ממאסר, כששני מאסרים על תנאי תלויים ועומדים נגדו. טען כי גם בעניינו של הנאשם 2 יש לשקול שיקולים של הרתעת היחיד והרבים, וביקש להטיל עליו עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם, להפעיל את שני המאסרים המותנים שהוטלו עליו, האחד בן 6 חודשים מת"פ 16413-05-18 (שלום אילת) והשני בן 5 חודשים, מת"פ 45202-01-18 (שלום אילת), במצטבר, מאסר על תנאי מרתיע, קנס ופיצוי למתלונן 1.

הגיש את המרשם הפלילי של הנאשמים, את גזרי הדין בהם הוטלו עליהם המאסרים על תנאי כאמור, ופסיקה.

2. ב"כ הנאשמים טענה בנוגע לנאשם 1 כי כתב האישום שלו תוקן באופן משמעותי, לאור קושי ראיתי, והוא הודה ולקח אחריות על מעשיו. טענה, כי עבירת התקיפה המיוחסת לנאשמים ממוקמת ברף התחתון של עבירות התקיפה. ציינה שהמתלונן פנה בעצמו לקבלת טיפול רפואי ואין בתיק החקירה תיעוד על חבלות חמורות, ולכן מדובר בתקיפה סתם, שהנסיבה החמורה שלה היא הביצוע בצוותא. אשר לעבירת ההצתה, טענה, כי המספרה שהוצתה אינה ממוקמת בקרבת בתי מגורים או עסקים סמוכים. ההצתה בוצעה בשעת לילה, כשהמקום סגור וריק מאדם. ושיש למקם את המעשה ברף התחתון של עבירות ההצתה. עוד ציינה, כי לא הוגש דו"ח נזק, וכעולה מעובדות כתב האישום וטענות המאשימה הוויטרינה של המספרה נשברה, אך האש לא חדרה לתוך המספרה, וכובתה על ידי כוחות הכיבוי. טענה כי הנאשם 1 צעיר בן 24, עברו הפלילי אינו מכביד. הסכימה כי המאסר על תנאי התלוי ועומד נגדו הוא בר הפעלה, וביקשה לקבוע כי הנאשם ישא את תקופות המאסר בחופף. עתרה להתחשב בגילו של הנאשם 1, בנסיבותיו האישיות ובלקחת האחריות שלו על מעשיו.

אשר לנאשם 2, טענה, כי חלקו מינורי בהשוואה לזה של הנאשם 1. הוא לא יזם את התקיפה ולמעשה נגרר לסיטואציה. הסכימה כי שני המאסרים המותנים התלויים ועומדים נגדו הינם ברי הפעלה וביקשה לקבוע כי הנאשם ישא אותם בחופף לתקופת המאסר שתוטל בתיק זה. טענה כי הנאשם בן 22, נשוי ואב לילדה בת 4.

3. כל אחד משני הנאשמים אמר שאין לו מה לומר.

דין והכרעה

כללי

שני הנאשמים הורשעו בעבירה של תקיפה סתם בנסיבות מחמירות, והנאשם 1 הורשע גם בעבירות של הצתה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ללא ביטוח. עבירות ההצתה והנהיגה שביצע הנאשם 1 קשורות קשר הדוק לעבירת התקיפה שביצעו שני הנאשמים, ובנסיבות יש לראות בכלל העבירות של הנאשם 1 כמהוות אירוע אחד ולקבוע מתחם עונש הולם נפרד לעבירת התקיפה בה הורשע הנאשם 2 ומתחם עונש הולם לכלל העבירות שביצע הנאשם 1.

עבירת התקיפה סתם בצוותא

1. א.ע. ישב לתומו על ספסל בקרבת המספרה והנאשמים הגיעו אליו ותקפו אותו, ביחד, באגרופים לראשו, רק בגלל שקודם לכן הוא לא נענה לדרישת הנאשם 1 לומר למ.ש. לצאת מהמספרה.

2. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע עבירת התקיפה הם בין היתר, שלמות הגוף, הביטחון האישי, וכבוד האדם. מידת הפגיעה בהם, בנסיבות, הינה ממשית.

3. הפסול הטבוע במעשה אלימות בכלל, ברור מאליו עד כי אין צורך לנמקו. הפגיעה הנגרמת לפרט שנפל קרבן לאלימות, לסביבתו, ולחברה בכללה, וההשפעה ההרסנית שיש לאווירת האלימות על דמותה של החברה ואיכות חייה, מצדיקות את קו החומרה המשתקף במדיניות הענישה הנהוגה.

"יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה... זה נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח". - ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (פורסם בנבו, 10.11.09)

"עבירות של אלימות חסרת פשר המתפרצת ברגע הן איום מתמיד על שלווה חיה של האזרחים, כמו גם על ביטחונם האישי. מבית משפט זה צריך לצאת מסר ברור של אי-השלמה עמן, מסר המתבטא לא רק במלים, אלא גם במדיניות הענישה הלכה למעשה". - ע"פ 7639/13 **מחמוד אמארה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 7.5.14).

4. בע"פ 3427/13 פאדי היב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.07.2013) המערער, ביחד עם שני אחיו, היכו את המתלונן וגרמו לו לחבלה של ממש באפו ולשפשופים בשפתיו, על רקע סכסוך ששרר ביניהם. המערער הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות.

בית המשפט המחוזי קבע שמתחם העונש ההולם נע בין **6 ל-12 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על המערער 6 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי, ופיצוי בסך 500 ש"ח.

בית המשפט העליון דחה את ערעור המערער, תוך סקירת הפסיקה הנוגעת לענין והתייחסות למדיניות הענישה הנוהגת, כמובא להלן -

"נציין עוד בהקשר זה כי גם לגופו של עניין נראה לנו שמתחם העונש אשר נקבע על-ידי בית המשפט המחוזי הנכבד - הולם את העבירה בנסיבות שבהן נעברה. בית משפט זה חזר פעמים רבות על החומרה

הרבה שבעבירות אלימות ועל הצורך למגר את תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית (עיינו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן, פסקה 21 [פורסם בנבו] (10.11.2009); ע"פ 3277/10 אגבריה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 [פורסם בנבו] (02.02.2011); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 [פורסם בנבו] (16.08.2007)) - חומרה זו מצדיקה ענישה מכבדה. איננו מוצאים איפוא החמרה יתרה במתחם הענישה שקבע בית המשפט המחוזי הנכבד ביחס לעבירה ולנסיבות שפורטו בכתב האישום. למקרים דומים שבהם נפסקו עונשים בתוך מתחם הענישה הנ"ל או חמורים ממנו, עיינו: ע"פ 1353/13 חמודה נ' מדינת ישראל, פסקאות ג', ט' ו-ל"ג [פורסם בנבו] (27.06.2013) - שם נקבע **מתחם ענישה של 8 עד 16 חודשי מאסר** בפועל בגין עבירות תקיפה בצוותא בנסיבות מעט חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן; רע"פ 2114/13 אל האדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.03.2013) - שם נגזר בנסיבות דומות עונש של **שישה חודשי מאסר בפועל** (לצד עונש מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי למתלונן משמעותי בהרבה מזה שנפסק כאן). כן השוו: ע"פ 7519/02 עלי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.09.2002) - שם השמיע בית משפט זה ביקורת על קולת העונש שנגזר בנסיבות קרובות לאלו כאן (6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות), אך לא התערב בעונש, בהיעדר ערעור מטעם המדינה; רע"פ 4689/07 בוקאי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.09.2007) - שם דובר בנסיבות חמורות יותר מאלו שבמקרה דנן, אך גם בענישה קשה יותר באופן משמעותי."

5. כבירוב העבירות כך בעבירות האלימות, העונש הקונקרטי מושפע מנסיבות התקיפה .

כאן, הנאשמים היו שניים. הם תקפו את קרבנם בצוותא והיכו אותו באגרופים בראשו. וברקע התקיפה היטפלות בריונית מקוממת כלפי אדם שלא עשה להם כל רע.

הנאשם 2 לא היה מעורב בשלב הראשון של האירוע בין הנאשם 1 לבעל המספרה. לא ברור כיצד הוא הגיע למקום והאם הוא נקרא על ידי הנאשם 1, אך ברור שהוא התערב על ריב לא לו.

קרבת התקיפה נפגע מאגרופים בראשו, סבל מכאבים ופנה לקבלת טיפול רפואי, ויש להניח שהוא חש מאוים ומושפל.

6. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיה ומידת אשם של הנאשמים ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירת התקיפה שביצעו הנאשמים נע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

עבירת ההצתה - הנאשם 1 בלבד

1. הצתה הינה מעשה פשוט וקל לביצוע. הכלים הדרושים למימושה זמינים לכל. ופוטנציאל הפגיעה והנזק הטמון בה רחב היקף וחומרה. נתונים אלה מעמידים לרשותו של כל אדם כלי הרסני, מעין "נשק

בלתי קונבנציונאלי", המאפשר לו לגרום בקלות נזק חמור ביותר.

2. מצב דברים זה מחייב קביעת תג מחיר עונשי משמעותי להצתה, שיהיה בו להרתיע את אלה שגבולותיהם הפנימיים ותחושת האחריות שלהם אינם מספיקים כדי למנוע מהם מלהרהר באפשרות להשתמש בכלי מסוכן זה.

ואכן, העונש הקבוע לעבירת ההצתה - 15 שנות מאסר ובנסיבות מסוימות 20 שנות מאסר - הוא מהחמורים שבחוק העונשין.

3. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת ההצתה הם בין היתר, שמירת החיים והגוף, שמירת הרכוש, הזכות לחיות בשלווה מבלי להיפגע, ושמירת הסדר הציבורי. בהתחשב בנסיבות ההצתה כאן, הרי שמידת הפגיעה בערכים החברתיים האמורים הינה משמעותית.

4. נוכח מאפייני עבירת ההצתה, המבטאת אלימות חמורה ופריעת המוסכמות, מדיניות הענישה העקרונית ביחס אליה היא של חומרה.

"בשנים האחרונות ניתן לזהות מגמה של החמרה בהתייחסות לעבירת ההצתה, ובית משפט זה אף התבטא בדבר הצורך בענישה מרתיעה כאשר לביצוע העבירה קדם תכנון מוקדם, וכאשר גלום במעשה סיכון לחיי אדם ולרכוש" - ע"פ 8125/15 דמיטרי פרוקופנקו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 19.04.2016)

5. כברוב העבירות, כך גם בעבירת הצתה, הנסיבות הקונקרטיות של המעשה משפיעות על העונש. ככל שנסיבות המעשה מסכנות יותר את האינטרסים העיקריים המוגנים בעבירת ההצתה, כך גדלה ההצדקה לענישה חמורה יותר.

בית המשפט העליון ציין מאפיינים שונים של מעשי הצתה ודירג אותם על פני סולם החומרה -

"... הצתה של נכס בנסיבות שאין לחשוש כי ההצתה תתפשט לרכוש אחר; הצתה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר; הצתה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הצתה של נכס בנוכחותו הקרובה והמיידית של אדם, מה שמגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הצתה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמצית לא התכוון לכך (מחשבה פלילית של פזיזות); והצתה בכוונה לפגוע בגוף ובנפש... מובן כי בתוך מדרגי ביניים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצת או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה." - ע"פ 4036/13 מובארכ אמארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 05.10.2014).

6. בע"פ 7887/12 שאול נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.4.2013) דובר בהצתת מגרש על ידי אדם מבוגר בעל עבר פלילי ונפשי, על רקע סכסוך בינו ובין המתלונן, שגרמה לנזק של כ- 20,000 ₪. בית המשפט העליון קבע, ביחס למתחם העונש שנקבע ע"י בית המשפט המחוזי - שנתיים עד ארבע שנות מאסר בפועל - כי:

"נראה לנו כי מתחם הענישה שנקבע מתאים ואולי אף נוטה לקולא, גם לגבי אדם במצבו הנפשי של המערער. **אין המתחם מתאים למקרי הצתה "רגילים", בהם הנאשם אינו סובל מבעיה נפשית, או שאין לגביו נסיבות מיוחדות אחרות. ככלל, מתחם הענישה צריך להיות גבוה יותר...**"

בע"פ 1951/14 באבי מקון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.02.2015) דובר במערער שהשתתף בקטטה עם אחרים. המתלונן ניסה להפריד בין הניצים, אחז בידו של המערער ואמר לו "לך הביתה, אתה שיכור". המערער נפגע מדבריו של המתלונן וגמל בליבו להצית את **חנות התבלינים** שבבעלותו. הוא מילא דלק בשני בקבוקי פלסטיק, שפך את הדלק אל תוך חנותו של המתלונן, הצית אש ועזב את המקום בעוד החנות עולה בלהבות. בית המשפט המחוזי קבע כי **מתחם העונש ההולם נע בין שנתיים וחצי לארבע וחצי שנות מאסר בפועל**. ובהתחשב בגילו הצעיר של המערער בעת ביצוע העבירה, בהיעדר עבר פלילי, בהודאתו, ובעובדה כי הוא שילם פיצוי למתלונן, קבע כי יש להעמיד את עונשו ברף התחתון של מתחם הענישה **וגזר עליו 30 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"עבירת ההצתה בה הורשע המערער היא עבירה חמורה ביותר הטומנת בחובה סיכון רב לשלומו של הציבור (ראו, ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.11.2012), בפסקה 3 (להלן: עניין סורי)). הדבר נכון בפרט בענייננו משום שמדובר בהצתת חנות הממוקמת באזור מגורים. **בית משפט זה קבע לא פעם כי נוכח חומרתה הרבה של עבירת ההצתה לא ניתן להסתפק בעונש שאינו כולל רכיב משמעותי של מאסר בפועל**"

בע"פ 4006/12 אריק מלאך נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.1.2013) המערער החליט להצית מבנה המשמש כמשרד. הוא רכש מגזרי תיל ומברג, ובהמשך הגיע לתחנת דלק ומילא שני בקבוקי פלסטיק בבנזין. למחרת, הוא ניגש אל המבנה, חתך את הסורג בחלון האחורי, ניפץ את שימשת החלון, התז פנימה מהבנזין שהביא עמו, והצית את הבנזין. בית המשפט המחוזי גזר עליו **42 חודשי מאסר בפועל**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע-

"בית משפט זה פסק, לא אחת, כי **עבירת ההצתה**, "[...] [ש]ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שערי מוות" (ע"פ 3210/06 עמארה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.3.2007)), **היא מהחמורות שבספר החוקים**, וזאת לאור הפוטנציאל ההרסני הטמון בה, ולנוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו של אדם ולרכושו... **חרף העובדה שמעשי המערער לא הביאו לפגיעות בנפש, אין להקל ראש**

בנזקים לרכוש שנגרמו על-ידו, ולאובדן מקור פרנסתם של המתלונן ובני משפחתו, כפי שעולה מדברי המתלונן בפנייתו לבית-משפט זה. כמו כן, אין להתעלם מהתכנון המוקדם ומן ההכנות הקפדניות, אשר ערך המערער לקראת ביצוע המעשים, דבר המעיד על כוונתו להסב נזקים כבדים, הן למבנה עצמו והן לרכוש יקר הערך, אשר בתוכו...

בע"פ 60/12 **חיים עמר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 07.11.2012) המערער עבד תקופה מסוימת כשכיר בעסק מסוים, ובחלק מהזמן אף התגורר במקום. לאחר שהודע לו כי הוא מפוטר, הוא הגיע ברכבו לעסק במטרה להציתו, נכנס אליו באמצעות מפתח שהיה ברשותו, הצית בו אש בשלושה מוקדים שונים, באמצעות חומר דליק, ונמלט מהמקום. האש שהוצתה, התפשטה ממרכז העסק אל עבר חלקו הקדמי וחלקו האחורי, ובשל עוצמת האש, קרסה הגלריה שבמרכזו. כוחות כיבוי אש שהוזעקו למקום, הצליחו לכבות את הדליקה. בית המשפט המחוזי גזר על המערער **4 שנות מאסר בפועל**, ושנת מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירה כלשהי מסוג פשע.

ערעור המערער על חומרת העונש, נדחה.

7. מעשה הנאשם היה מתוכנן. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, הנאשם כעס על בעל המספרה ובשלב מסוים עזב את המקום, וכעבור כחמש שעות הוא ניגש לתחנת דלק, הצטייד בבנזין, שב למספרה והצית אותה.

אמנם בזמן ביצוע העבירה היה עם הנאשם אדם נוסף, אולם, הנאשם הוא זה שהצטייד בחומר הדליק, הוא זה ששפך אותו על חלון הראווה של המספרה והוא זה שהצית את האש.

בחוות דעת מומחה שערך חוקר השריפות מטעם כב"ה, צוין בין היתר כי המבנה שהוצת נמצא בצומת הרחובות שדרות התמרים ואילות. המבנה הינו חד קומתי המחולק לשלושה עסקים. במרכז המבנה ישנו חלון ראוה של המספרה, בצדו הצפוני ישנה ספריית DVD, בצדו הדרומי ישנו עסק בלתי מאויש. ובצד המזרחי נמצא בית מרקחת "מכבי".

עוד צוין בחוות הדעת כי חמישה צוותי כיבוי פעלו בכיבוי השריפה.

נתונים אלה מלמדים שאין המדובר במבנה בודד המרוחק ממבנים אחרים, אלא במבנה די גדול, הנמצא במקום מרכזי ובו מספר בתי עסק, כפי שניתן להתרשם גם מהתמונות שצורפו לחוות הדעת.

הצורך בחמישה צוותי כיבוי מלמד על עוצמת האש ופוטנציאל הנזק שלה.

למספרה נגרם נזק פיזי. והנזק שיכל להיגרם מהשריפה גדול הרבה יותר - המבנה עצמו יכל להיפגע בצורה קשה יותר, מבנים אחרים יכלו להיפגע, ואנשי צוותי הכיבוי שפעלו במקום יכלו להיפגע.

העובדה שהנאשם התכוון לשרוף את עסקו של המתלונן ובכך לפגוע במקור פרנסתו, מוסיפה נופך של חומרה למעשה הנאשם.
הנאשם ביצע את המעשה מתוך רצון להעניש את המתלונן.

8. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות של הנאשם 1 - התקיפה, ההצתה, והנהיגה - בנסיבותיהם ומידת אשמתו של הנאשם, ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לכלל העבירות בהן הורשע הנאשם 1 הוא בין 30 ל- 54 חודשי מאסר בפועל.

העונש הראוי לכל אחד מהנאשמים

1. הנאשם 1 כבן 24. הוא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, נטל אחריות, חסך מעדי התביעה השונים את הצורך להעיד, וחסך זמן ומשאבים שיפוטניים.

לחובתו שתי הרשעות קודמות, בעבירות איומים, היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם.

ביום 13.06.18 הוא נדון בת"פ 15203-06-18 של בית משפט השלום באר-שבע, על כך שאיים, בהיכל המשפט, על נציגת המשטרה שביקשה להאריך את מעצרו של אחיו, ובית המשפט הטיל עליו בין היתר, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות, לרבות איומים.

הנאשם ביצע את העבירות בתיק זה כחצי שנה בלבד לאחר ששוחרר ממאסר, ואין חולק שעבירות התקיפה וההצתה בהן הורשע בתיק זה, מפעילות את התנאי.

2. הנאשם 2 בן 32 (לא 22 כפי שטענה באת כוחו), נשוי ואב לילדה. הוא הודה במיוחס לו, נטל אחריות וחסך בהעדת המתלונן ובמשאבים השיפוטניים הכרוכים בניהול המשפט עד תום.

לחובתו עבר פלילי מכביד, הכולל הרשעות רבות בעבירות אלימות והרשעות בעבירות סמים ובעבירות אחרות, והוא נשא מספר מאסרים. את העבירה כאן הוא ביצע מספר חודשים לאחר שחרורו ממאסר.

ביום 22.04.18 הוא נדון בת"פ 45202-01-18 של בית משפט השלום באילת, על כך שאיים על שוטר שעצר אותו לבדיקת נהגים שגרתית ועל כך שהשליך על אדם אבן משתלבת שפגעה בחזהו, גרם לו חבלות של ממש, ואיים עליו. ובית המשפט הטיל עליו בין היתר, 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3

שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות.

וביום 17.07.18 הוא נדון בת"פ 16413-05-18 של בית משפט השלום אילת בין היתר, ל- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור בין היתר עבירת אלימות מסוג עוון.

אין חולק שהעבירה בה הורשע הנאשם בתיק זה, מפעילה את עונשי המאסר על תנאי האמורים.

3. טיב העבירות שביצעו הנאשמים, העובדה שהעבירות בוצעו זמן קצר לאחר שחרור כל אחד מהנאשמים ממאסר, והעובדה שבזמן ביצוע העבירות היה תלוי נגד כל אחד מהנאשמים מאסר על תנאי, מלמדים על הלך רוח כוחני-בריוני, דפוסי התנהגות עבריינית, חוסר גבולות ואי מורא דין, ומבססים את המסקנה שהנאשמים זקוקים להרתעה אישית.

4. בגזירת עונשם של הנאשמים אני מתחשב גם בגילם ובפגיעה של המאסר בהם ובמשפחותיהם.

5. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשמים, את העונשים הבאים:

הנאשם 1

1. 36 חודשי מאסר בפועל, מיום מעצרו.

2. אני מפעיל את המאסר על תנאי בן ששת החודשים שהוטל על הנאשם

בת"פ 15203-06-18 של בית משפט השלום באר שבע. ארבעה חודשים מתקופת המאסר על תנאי המופעל ישא הנאשם במצטבר למאסר שהוטל עליו בתיק זה וחודשיים בחופף, ובסה"כ 40 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

3. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור

עבירת אלימות מסוג פשע.

4. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנה מיום שחרורו מהמאסר.

5. פיצוי למתלון מ.ש. בסך 10,000 ₪.

6. פיצוי למתלון א.ע. בסך 2,500 ₪.

הנאשם 2

1. 6 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

2. אני מפעיל את המאסר על תנאי בן ששת החודשים שהוטל על הנאשם

בת"פ 16413-05-18 ואת המאסר על תנאי בן חמשת החודשים שהוטל על הנאשם בת"פ 45202-01-18, שניהם של בית משפט השלום אילת. הנאשם ישא 6 חודשים מתוך תקופת המאסר על תנאי בחופף לתקופת המאסר שנקבעה לו בתיק זה, והשאר בחופף לה, ובסה"כ 12 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

3. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר שלא יעבור עבירת אלימות שהיא פשע.

4. פיצוי למתלונן א.ע. בסך 2,500 ₪.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה שבט תש"פ, 20 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.